

ZONDAGSKIND

KORTE VERSIE
IN MAKKELIJKE TAAL

Lezen voor Iedereen | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvoorieen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

Deze uitgave is een bewerking van de roman *Zondagskind* van Judith Visser, oorspronkelijk gepubliceerd door uitgeverij HarperCollins Holland in 2018. Deze uitgave is een vereenvoudigde en ingekorte versie van *Zondagskind* van Judith Visser.

Oorspronkelijke tekst: Judith Visser

Bewerking: Carola Janssen

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2025 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 796 4

NUR 286

ZONDAGSKIND

JUDITH VISSER

KORTE VERSIE
IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Wat moet een schrijver doen?

Opschrijven hoe het is om in de wereld te zijn.

Zadie Smith

Lijst met de belangrijkste mensen (en honden) uit dit boek

Jasmijn Vink

hoofdpersoon, wordt ook Jas,
Mijn en Mijntje genoemd

Paulien

haar moeder

Senta

de hond van Jasmijn

Colette

vriendinnetje van de lagere school

Tante Teun

de moeder van Colette, geen echte tante

Emiel

broer van Jasmijn, is vier jaar ouder dan zij

Gabriella

de vriendin met wie Emiel gaat samen wonen

Oma

de oma van Jasmijn die aan de overkant van
de straat woont

Kirstin

vriendin van de middelbare school

Elliot

jongen uit Jasmijns klas, Jasmijn vindt hem leuk

Nick

drummer van een band, Jasmijn kent hem van
de kleuter-school

Romy

de tweede hond van Jasmijn

1. 1997

Ik ben 19 en ik heb rijles van Jaap. De theorie ken ik. Maar als ik rij ... Dan raak ik snel in de war. Zoals nu. Ik zie een voetganger ... Moet ik hem voorrang geven? Of juist niet? Het zweet loopt over mijn rug. Ik druk mijn rug stevig in mijn stoel en haal diep adem.

Focus.

Er gebeurt zo veel tegelijk! Een meeuw vliegt voorbij. Niet op letten. Een auto rijdt voor me. Het nummerbord is TP-NJ-80. Mijn hersenen maken er meteen een zin van. Trotse Panter, Nooit Jaloers, 80 kilo.

We rijden een rotonde op.

‘Opletten’, zegt Jaap. ‘Voet bij de rem.’

Ik hou netjes afstand. De auto voor me gaat de rotonde af. Oké, ik kan dus doorrij–

‘Pas op!’ Jaap trapt hard op zijn eigen rem.

Nu pas zie ik de fietser rechts van me. Een vrouw.

Ze kijkt me met grote ogen aan. Ik maak een sorry-gebaar. Achter ons klinkt getoeter.

‘Jasmijn ...’, zegt Jaap. Hij zucht een beetje. ‘Ga na de rotonde maar naar rechts. Daar kun je even stoppen.’

Ik doe wat hij zegt. Als de auto stil staat, gaap ik.

Meedoen aan het verkeer maakt me zó moe. Je moet alles tegelijk zien. De seconde daarna weer. En weer. Knipper met je ogen en alles is alweer anders.

Jaap praat door. Hij legt uit waar ik op moet letten. Maar ik ben zo moe.

Ik doe héél even mijn ogen dicht. Donker, eindelijk. Zijn stem vervaagt.

‘Jasmijn!’

Met een ruk kijk ik op. Mijn bril is van mijn neus gezakt.

‘Was je nou in slaap gevallen?’

‘Sorry. Ik ben gewoon moe.’

Hij is niet boos. Meer: bezorgd.

‘Luister, meid. Wat ik nu ga zeggen, bedoel ik niet verkeerd. Je hebt al 100 lesuren gehad. Elke keer moet ik ingrijpen. Het lijkt wel of je steeds slechter gaat rijden. Je houdt je aandacht er niet bij.

Misschien heb je daar een pilletje voor nodig.

Straks vallen er nog doden!’

Hij maakt een grapje. Dat hoor ik aan zijn stem.

Maar dat ik steeds slechter rijd, is geen grapje. En hij weet niet meer hoe hij het me kan leren.

Het is nooit gelukt met mijn rijbewijs. Ik heb het nooit gehaald. Ik ben wel naar de dokter gegaan. Die heeft me onderzocht.

De uitkomst is dat ik een vorm van autisme heb. Ik leer en begrijp dingen anders dan andere mensen. Met mensen omgaan vind ik vaak moeilijk. Mijn hoofd werkt gewoon anders.

En ieder mens met autisme is ook weer anders. Sommigen kunnen wel autorijden. Of ze hoeven niet de hele tijd te eten, zoals ik. Mijn hoofd werkt zó hard dat het energie nodig heeft. Dat heeft niet iedereen. Maar dit is *mijn* verhaal.

Het verhaal van Jasmijn Vink. Geboren in Rotterdam in 1978.

2. Eerste schooldag

Ik ben 4 jaar. Mijn moeder heeft me naar de basis-school gebracht. En ze wil me achter laten! Ik begrijp niet waarom ik hier moet blijven. Ik ben nog nooit ergens geweest zonder mijn moeder. Of zonder Senta. Senta is mijn beste vriendin. Ze is twee jaar jonger dan ik. Ze is een hond. We doen alles samen. Ze slaapt zelfs bij mij in bed. En ze is er nu ook bij.

‘Jij blijft hier’, zegt mijn moeder.

Ik schud mijn hoofd. Ik ben boos.

‘Laat mij maar even’, zegt een stem achter ons. Het is een blonde mevrouw. Ze hurkt bij me neer.

‘Ik ben juf Marleen. Jij blijft gezellig bij mij. Mama komt je straks weer halen.’

Ik wil weglopen. Maar juf Marleen pakt mijn hand vast.

‘Nee, Jasmijn. Je mag niet weg. Je gaat het vast leuk vinden hier.’

Ik trek mijn hand los.

‘Kijk, Jasmijn.’ Juf Marleen wijst opzij. ‘De poppenhoek. Lijkt je dat niet leuk?’

Ik kijk. Er speelt een meisje dat ik niet ken. Mijn moeder heeft gezegd dat Colette zo ook komt. Die ken ik wel. Maar ik zie haar nog nergens.

‘Kom’, zegt de juf. ‘Je kunt gezellig met dit meisje spelen.’

Ik kijk om. Ik wil weg. Dat wil ik tegen mijn moeder zeggen. Maar mijn moeder is er niet meer. En Senta ook niet!

Senta, roep ik in mijn hoofd. *Senta*!

Maar Senta komt niet.

Ik ga in de poppenhoek op de grond zitten. Het licht is fel en doet pijn aan mijn ogen. Overal zijn stemmen. Zo hard! Het lijkt of ze allemaal in mijn oor schreeuwen.

Colette is er nu ook. Ze speelt met Ramon. Zij vindt het wél leuk hier.

Ik doe mijn ogen dicht. Mijn handen leg ik over mijn oren. Maar de herrie komt er doorheen.

‘Tatoe-tatoe.’ Colette doet een sirene na.

Ramon stampst op de grond. Ik voel de trillingen.

‘Pak me dan!’, roept iemand.

‘Hahaha!’, roept een ander kind.

Ik trek mijn knieën op. Mijn hoofd duw ik ertussen.

Ik vouw mijn armen als een dakje erboven.

Voorzichtig kijk ik door een kiertje. Ik zie vlekken in alle kleuren: rood, paars, blauw, felgeel. Alle kleuren lopen door elkaar.

Ik krijg geen lucht meer. Ik moet naar huis!

De juf is bezig met een ander kindje.

Ik sta op en loop snel het lokaal uit. In de gang pak ik mijn jas en ga de school uit. Ik ren over het schoolplein, weg van alle herrie.

Ik ga nooit meer terug naar de basis-school.
In mijn hoofd hoor ik nog de geluiden. Het gepraat en het gelach. Ik wil naar Senta. Bij Senta is het stil. Bij haar ben ik altijd blij. Ik loop harder.
Maar ... Wacht even ... Ik sta stil.
Loop ik wel goed? Ik herken de vijver. Hier voer ik altijd de eendjes met oma. Ik ben dicht bij huis!
Maar ik weet niet hoe ik de weg moet vinden.
Wat nu?

Vragen gaat niet. Ik kan niet praten met grote mensen. Alleen met mijn ouders. En met opa en oma. Als de bakker me een koekje geeft, zeg ik niks. 'Ben jij je tong verloren?', vroeg de bakker pas. Je kan je tong niet kwijt zijn. Die zit vast in je mond. Maar toch zei ik niks terug.
'Zo is ze nou eenmaal', zei mijn moeder. Dat zegt ze altijd, tegen iedereen.

Ik kom langs het buurthuis. Dat ken ik! Hier drinkt mijn moeder soms thee met tante Teun. Dat is de moeder van Colette. Misschien is mijn moeder er wel! De deuren staan open.

In een zaal spelen mensen kaart. Boven hun hoofd hangt blauwe rook. Hun stemmen klinken druk. Het lijkt wel een basis-school voor volwassenen. Tante Teun zie ik niet. Ik loop een wc in en doe de deur op slot. Ik ga zitten. Mijn voeten bungelen boven de vloer. Eindelijk is alle lawaai weg. Hier blijf ik. Soms gebruikt iemand het toilet naast me. Daarna gaan ze weer weg. Ik zie een lichtknopje, maar ik doe het niet aan. Donker is fijn. Ik maak propjes van wc-papier. Heel veel propjes. Ze liggen op mijn rok, op de grond en in mijn handen. De witte propjes zijn bij me zonder herrie te maken. Ze zijn rustig en lief. Ik druk ze tegen mijn gezicht. 'Jullie zijn mijn vrienden', zeg ik. Dan doe ik mijn ogen dicht. En ik slaap.

Als ik wakker word, draai ik de deur van het slot. Ik moet terug naar de school. Mijn moeder is er misschien al. Ik doe de deur open en steek mijn hoofd om de hoek. Ik knijp mijn ogen dicht tegen het licht. Er is niemand. Ik stap snel het hokje uit. Dan komt tante Teun de ruimte in. 'Kind!', roept ze uit. 'Jeetje, meid, zit je h  r? Weet je wel dat je moeder gek is van angst? Iedereen is je aan het zoeken. Zelfs de politie is gebeld!'

Tante Teun brengt me naar huis.

Mijn moeder zit op de bank. Haar wangen zijn nat en haar lip trilt. Mijn vader schudt zijn hoofd. Oma is er ook. Ze gaat bij me zitten.

‘Ik heb gebeden dat je veilig thuis zou komen, Mijntje. Wat zijn we bang geweest.’

Ik slik. Iedereen is boos, denk ik. En waarom? Ik wilde alleen maar naar huis. En toen was ik in slaap gevallen.

‘Je kunt toch niet zomaar weglopen! Dat begrijp je toch wel?’, zegt mijn vader.

Ik slik. Hij heeft me dat nooit uitgelegd. Hoe kan ik het dan begrijpen?

‘We hebben de politie gebeld’, zegt mijn moeder.

‘We waren bang dat je dood was!’

Mijn moeder huilt.

‘Je mag nooit meer weglopen van school. Hoor je wat ik zeg?’

Ik knik. Ik hoor het. Maar ik begrijp het niet.

‘Er is zo veel herrie’, zeg ik.

Ik wil best naar school, alleen zonder al die kinderen.

‘Mag Senta bij me blijven daar?’

‘Nee’, zeggen mijn ouders tegelijk.

Ik slik. Mijn tranen beginnen altijd in mijn keel.

‘Senta kan niet altijd overal mee naartoe.’

Ik wou dat ik nooit 4 was geworden. Alles is opeens anders. Waarom?

De deurbel gaat. Mijn broer Emiel doet open. Het is opa. Die was mij samen met Senta zoeken.

‘Senta!’

Ik spring op. Senta kwispelt en likt mijn gezicht. Ik sla mijn arm om haar heen en druk mijn neus in haar vacht.

3. Schoolreisje

Er gaan een paar maanden voorbij. Ik ben intussen iets meer gewend aan school. Toch ben ik blij dat het bijna zomervakantie is. De laatste schooldag komt eraan. Om het te vieren gaan we naar het strand.

‘Heb je er zin in?’, vraagt mijn moeder.

Ik knik. Het is jammer dat Senta niet mee mag. Maar het is wel fijn dat we met een bus gaan. Ik hou van met de bus reizen.

Aan het strand mogen we met onze voeten in de zee, maar niet verder. Rockanje, heet het hier. Achter ons zijn grote bergen zand. Duinen, zegt Colette.

De zee ziet eruit alsof die ademhaalt: in, en uit, in, en uit. Ik adem mee op het ritme. De frisse, zoute lucht ruikt lekker.

Helaas is er ook zon. De felle stralen boren zich in mijn hoofd. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Mijn handen houd ik als een klepje tegen mijn voorhoofd.

‘Hier.’ Juf Marleen zet een petje op mijn hoofd. ‘Zo beter?’

Het brandende gevoel verdwijnt. De zon doet geen pijn meer!

‘Dank je wel!’, zeg ik.

Juf Marleens ogen worden groot.

‘Jasmijn ... Je praat!’

Ik lach.

Ik ga aan de rand van de zee zitten. Precies ver genoeg weg van het gegil en gelach. Nat zand glijdt door mijn vingers. Het lauwe, grijze water spoelt over mijn benen. Sloesh, sloesh. Het houdt niet op. Al blijf ik honderd jaar hier zitten.

Senta zou het hier ook geweldig vinden. Misschien kunnen we een keer samen hierheen gaan. Dat zal ik aan mijn ouders vragen.

‘Heb je het een beetje naar je zin, Jasmijn?’, vraagt juf Marleen.

‘Ja’, zeg ik.

Juf Marleen straalt.

Aan het eind van de dag gaan we terug met de bus.

Mijn moeder haalt me op. Ze heeft Senta bij zich.

Ik ren naar haar toe en sla mijn armen om haar nek. Ze snuffelt aan me.

‘Je ruikt de zee’, zeg ik tegen Senta. ‘Je weet niet wat dat is. Maar ik ga die laten zien.’

Hopelijk ga ik snel nog eens naar Rockanje. Juf Marleen heeft me geholpen toen mijn hoofd zeer deed. Ik heb me gelukkig gevoeld. Dit is een dag om nooit te vergeten.

4. De juf komt praten

Als ik 6 jaar ben en in groep 3 zit, komt de juf praten. Ik zit met Senta op bed als ze aanbelt. Ik hoor hoe mijn moeder open doet. Ik hoor alles wat ze zeggen.

‘Wilt u thee of koffie?’, vraagt mijn moeder.

‘Thee, graag. En zeg maar “je”, hoor.’

‘Hoe gedraagt Jasmijn zich thuis?’, vraagt de juf.

‘Goed. Jasmijn is een gelukkig kind.’

Ik knik. Ja, dat klopt.

‘En als er visite komt?’

‘Dan zit ze op haar kamer.’

‘Ah!’ De juf schrikt er van. ‘En dat vinden jullie goed?’

‘Waarom niet? Ze is liever alleen.’

‘Ja, maar ... Jemig, hoe zal ik dit zeggen? Zo leert ze nooit om zich aan te passen. Dit lijkt me niet goed.’

‘Het werkt niet als we zeggen dat het moet. Jasmijn is nu eenmaal hoe ze is.’

‘Op school gaat ze ook steeds alleen zitten. Dat leert ze dus thuis’, zegt de juf.

Mijn moeder zet haar kopje hard op haar schoteltje.

‘Jasmijn hoeft van mij niet bij visite te zitten’, zegt mijn moeder. ‘Dat heeft niets met school te maken.’

‘Misschien is het slim om haar te testen. Ik ben benieuwd hoe ze scoort. Lezen kan ze heel goed. Ze loopt zelfs twee of drie klassen voor. Maar ze beweegt als een kleuter.’

‘Zo’n test is niet nodig. Ze kan gewoon snel lezen.

En dat bewegen komt nog wel.’

‘Maar haar contact met andere mensen?’

‘Dat gaat steeds beter. Over een paar dagen gaat ze naar een verjaardags-feestje!’

Ik stop met luisteren. Ja, ik mag naar het feestje van Zahvala uit mijn klas. Maar dat vind ik wel heel spannend.